

Σὲ γνωρίζω ποὺ σερβίρεις τοῦ παπποῦ τὰ συναφῆ
κι' ἔβαν τὴν ἐμπιστοσύνην τὴν καρδίαις παμψήφει.

Μὰ καὶ τούτῃ δὲν σοὺ φθάνει,
στύλε τοῦ Σκιδνογιάννη,
ἐπεὶ γὰρ νᾶσαι τῶρα 'στὴν σκανδιό-Ρωμηοσύνην
Κυβερνητικῆς τοῦ Κουβέρνου, τοῦ Ταμείου τοῦ κενοῦ,
πρέπει σίγουρα νὰ χάρῃς τὴν τριπλὴν ἐμπιστοσύνην
τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Κορώνας καὶ τοῦ Παππακτασινοῦ.

Φ.— Μῆσα 'στὴ σταδιοδρομίᾳ
μὴ βαλίτσα πέρνεις τῶρα,
καὶ πηγαίνει 'στους 'Ηλείους μὲ ρουφαῖαν ἀστραπῆς
μονοχῆς νὰ τοὺς τὰ 'πῃς

Σὲ γνωρίζω, ποὺ τοὺς βλέπεις καὶ τοὺς λὲς ὀρθὰ κορτὰ
νὰ 'συχάζουν καὶ ν' ἀφήσουν τὰ τετρίπια τῶν αὐτῶ.
Γιὰ 'συχάζετε, τοὺς φωνάζεις, ἄς σβυθοῦν φωτιαῖς καὶ λαύραις,
ρίγτε κάτω τὰ τουφέκια, τῆς παντιέρας σας τῆς μαύρας,
μὴ βραβεῖτε μὲς 'στ' αὐτὰ μακ τὰγκα τοὺμα κκαμπαναρχὰ
κι' ἡ Μπαρμπάσεν' ἄς λουράζῃ μ' ἕλα τ' ἄλλα σας χωριά.
'Στῆς φρονήσεως τὸν ὄρμον τὸ μολὸ σας ὀδηγῶ,
μὴ μοῦ δείχνετε σκανίδες, κι' εἶμαι σκανιδὰς κι' ἐγώ.

Λυπηθῆτε τὸ ταξεῖδι, τὸν ἰδρωτὰ καὶ τὸν κόπον,
κι' ἄς σας λείψῃ ἡ ἱστορεῖα...
μὴ πεποιθὰτ' ἐπὶ Δέλτα κι' εἰς υἱὸς θνητῶν ἀνθρώπων,
οἱς οὐκ ἔστι σωτηρία.

Δεῖξάτέ μου καλοσύνην,
ἐνθάκους γονυπετῶ,
κι' ἀπὸ σῆς ἐμπιστοσύνην
μυριόφωνον ζητῶ.

'Ἐχω τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ Κορώνας καὶ Βουλῆς,
ἔλοι φίλον μὲ κελοῦν,
πλὴν αὐτὰ τί μ' ὠφελοῦν,
σὺν δὲν ἔχω τὴν 'δική σας, σταφιδαῖδες προσριλεῖς;

Μὴ θελήσετε τὰ κῶλα σὺν τὸν Κόντε νὰ τινάζω,
στάσου, Παππακτασινοῦ μου, πάψε πικρὸ τὸ σῦρε κι' ἔλα,
πρὶν ἀπόρτ εἰς τὰ σκυλιὰ μου καὶ τοὺς μούργους μου φωνάζω
κι' ἔψε σβύσε κομματίζουσιν τὴν χυτὴ σου φουσανελά.

Μὴ χαρρῆτε σὺν τῶν ἄλλων καὶ τὰ λόγια τὰ 'δικὰ μου,
μὴ κανέναν σας μὲ πινίρη,
ἄλλως τότε, σταφιδαῖδες, πέρνω τὰ λαγωνικά μου
καὶ πηγαίνω 'στὸ κυνηγι.

Π.— 'Ἄπ' τὰ πάτερα βγαλμένη
τῶν Ἑλλήνων τὰ βραβεῖα,
καὶ σὺν πρῶτ' ἀνδρειομένη
χαίρε χαίρε 'λευθεριά.

'Ἐκεὶ μέσκα λαχταροῦσες
ντροπισμαμένη, σκυθρωπή,
καὶ τὸν γέρο καρτεροῦσες
ἔβγα πάλι νὰ σοῦ 'πῃ.

Καὶ τὸ νέον Ἰπουργεῖον, ποὺ 'κουτούλησε τὰστέρια,
τὸ 'ψηλάφρησε καὶ τοῦτο μὲ τὰ θῆσ λευκὰ σου χέρια,
κι' ἀνεφώρησε 'στὸ κράτος: γὰρ τὴν χάρη, μὴ λυποῦ,
ἢ φωνὴ φωνῆ τοῦ Ράλλη, καὶ τὸ στόμα τοῦ παπποῦ.

Φ.— Ξαναβῆγῃς ἐπὶ ζύλων σὺν λευκῇ περιστέρᾳ,
καὶ 'στὸ σπῆτι τῆς τρελλῆς
τοῦ Συντάγματος Βουλῆς
δὲν ὑπάρχει μῆτε μέση, μῆτε κι' ἄρ' ἀριστερά.
Καὶ κραδαίνουσα κελῶν σπαρταρῆς ἀπὸ τὰ γέλοια
μετ' ἐμοῦ τοῦ Φατσουλή,
ὅταν βλέπῃς ἐκεῖ μέσκα νὰ δουλεύουν σὺν κοπέλια
τοὺς ὀλίγους οἱ πολλοί.

Π.— Σὲ γνωρίζω σὲ γνωρίζω μὲ τὸ νέον Ἰπουργεῖον,
Ξαναβῆγῃς ἀπὸ βόγγους κι' ἀπὸ στάσεις τῶν Πυργίων,
κι' ὑποκλίνει 'στὴν σκανίδα χαριέστατα τὸ γάντι
τοῦ γλεντζεῖ τοῦ Κερκυραίου καὶ τοῦ Κόντε τοῦ γαλάντη.

Σὲ γνωρίζω, Ξαναβῆγῃς; λευκοφόρα μὲ τὸ θέρος,
καὶ γλυκύτατος ὁ γέρος
σὺν χαλβῆς τοῦ Στεριάδη καὶ τοῦ Μπαρμπά-Μπαμπά
εἰς τοῦ Τράκα του τὴν κλάρα τριπαιουχοῦς ἀκουμπῆ.

Φ.— Ὅλοι γλύκα, μέλι γάλα, καὶ λογάκια ζαχαρένια,
καὶ τῶν μὲν οἱ δὲ χαιδεύουν τὰ μουστάκια καὶ τὰ γένεα.
Μῆτε λέοντες βρουῶνται, μῆτε λυσασμένοι σκύμωι
δείχνουν ὄρεσιν ὠμῆν,
ὄλ' αἱ ποιμναὶ μία ποιμνῆ
κι' ἕνας Ράλλης ὁ ποιμνῆ,
τὸ δὲ Ράλλιον βραβεῖον ὅπως 'στάς Ἀρσακειάδας
ἀπομένετα κι' εἰς ἕλας τῆς Βουλῆς τὰς Ἐστιαῖδας.

Π.— Σὲ γνωρίζω, ποὺ σμίγεις τῆς ἐλπίδος μὲ τὰ κορδόνια,
κι' ἔτοιμάσου, Φατσουλή μου, νὰ τῆς φῆς μὲ δρὸ καρόνια.

Ἐν ὄλως ἰδιαίτερον
πρὸς ἀγνωστον ἡμέτερον.

Ἐν μέσφ τῆς πολιτικῆς ἀνάρας κι' ἀγωνίας
ἐκπαρῶμεν ἀπὸ ψυχῆς θερμὰς εὐχαριστήσεις
'στὸν φίλον μας τὸν ἀγνωστον τὸν ἐκ τῆς Ρουμανίας
δι' ὅσην τρέψ' ὑπόληψιν 'στοῦ Φατσουλή τὰς ρήσεις.
Κι' ἐμεῖς θὰ προσπαθήσωμεν μὲ ζῆλον φλογερὸν
νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν εἰς πρίποντα καιρῶν.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἄγγελιαίς.

Μὲ θερμὰς εὐχὰς κμπόλλους καὶ δωρημάτα πολλὰ
ἐνομφεῦθῃ κι' ἡ Καλλιόπη τοῦ γνωστοῦ Σμιγδαλά,
πούχει κι' ἀρετὰς καὶ κάλλη
κι' εἶναι φίνο αμιγδαλί,
μὲ τὸν νέον τῆς προόδου Ζαχαρίαν Κομινόν,
ἔμπορον ἐκ τῶν ἀρίστων κι' Ἑλλήν' Ἀυστραλιανόν.

Σῆκο, καύμενε Φατσουλή, καὶ τὸ κορμί σου εἶσαι,
'πές μου, μαρῆ, ποὺ ράβεται γὰρ νὰ σοῦ 'πᾶ ποὺς εἶσαι.
'Ἐγὼ 'στοῦ Γεωργίου ράβωμι τοῦ Παππακτασινοῦ,
ὅπου τὸ γούστο 'γνωρίσε καθὲς πρωτευσουζάνου,
κι' εἶναι μὲ δίπλωμα, παιδιὰ, κόπτης καὶ ράπτης πρῶτος
κι' ἀπὸ πολλοὺς ἡ τέχνη του διακαλεῖτ' εὐγλώττωσ,
ἀλλ' ἔχει καὶ Κατάστημα κομψότητος πολλῆς
καὶ λέγεται καὶ ροχαγιάλ, τοῦτέστι τῆς Αὐλῆς.
Καὶ σῆς καληνοκτιζόμεν, πέπετε κοιμηθῆτε,
κι' ὀλίγον ὕπνον πάρετα κι' ἀμέσως σηκωθῆτε,
καὶ 'στοῦ κύρ Γεωργίου τρέπετε νὰ κόμπετε Ξανὰ
τὰ ροῦχα τὰ περιφίμα τὰ καλοκαιρινά,
πάρτε καὶ τὸ κέμερι σας κι' ἀρζῆν κοντὰν πληρώσατε
καὶ σῦρτε 'στὸν περικότα γὰρ νὰ τὰ κκαμρώσατε.